

Незважаючи на те, що пройшло вже двадцять років відтоді, як українство відмовилось від ідеї формування комуністичного суспільства й налаштувало себе на демократію, котра вважається найвищим досягненням цивілізації, зійти на цю "світову вершину" ніяк не вдається.

Натомість дісталися зовсім іншого пункту призначення, характерним для якого є бурхливе розгортання негативних процесів як ознак деградації суспільства.

Відправною ж точкою для такого розгортання стали аморальність багатьох посадовців при розподілі (фактично привласненні) матеріальних здобутків усього народу в так званий період накопичення первинного капіталу, порушення ними законів та відсутність відповідальності за це.

Тому цілком зрозуміло, чому можновладці не прикладали особливих зусиль для боротьби з тими негативними тенденціями, які з'являлися на початку української незалежності і поступово перетворювались у ганебні явища.

Не переймаються вони загальними болячками, що на очах переростають у злякисну пухлину, й нині. Розроблені ж численні "заходи боротьби" з тим чи іншим суспільним злом нагадують косметичні процедури для онкохворого.

Та чи можна позбутися важкої недуги, що потребує термінової операції, за допомоги лише одних примочок та масажів?

Наміри "вдарити" по власних недоліках кількістю, а не якістю, як доводить практика, не вирішують основних проблем. Намагання поліпшити життя й подолати негативні тенденції суспільного розвитку за допомоги численних заходів, а не в результаті прийняття кількох дійсно революційних рішень – хвороба влади, котра дісталася Україні у спадок від радянської імперії.

Та вітчизняним керманичам не до прийняття сміливих рішень та рішучих дій із видалення ракових пухлин (вже численних!), які своїми метастазами все сильніше стискають та отруюють суспільний організм.

Немає на це ні часу, ні, вочевидь, бажання, бо треба когось "наздоганяти", кудись "вливатися", одночасно судомно шукаючи засоби й кошти для латання дірок бюджету власної країни.

Знайдені ж засоби й кошти оголошуються "реформами" та "революційними рішеннями".

Прикладом такого "вдалого" рішення є так звана "пенсійна реформа". Не організація

виробництва із створенням робочих місць, що вирішила б більшість проблем і наповнила Пенсійний фонд, а збільшення працездатного віку для жінок стає центральним положенням гучно оголошеної "пенсійної реформи".

І вже зовсім не по-чоловічому, не по-джентльменському чинять наші державні мужі, посилаючись у своїй такій "реформі" на вимоги міжнародних фінансових організацій. Але ж добре відомо, чим переймаються ці структури, надаючи нам "допомогу".

Їх не цікавлять ані свавілля в Україні олігархів, ані корупція, ані вимирання села. Вони гарантовано зможуть отримати свої прибутки (відсотки від кредитів) лише від тих надходжень в бюджет, які є основними й постійними, тобто також гарантованими.

Тому й ставлять нам умови, зокрема стосовно перегляду тарифів, працездатного віку. Це справжня ганьба – бути чиймсь утриманцем та, виконуючи чужу волю, вирішувати проблеми держави за рахунок її жінок.

І взагалі до проблеми "вливання" в європейське життя, в тому числі, на хвилі отриманих від "благодійників" кредитів, маємо придивитись уважніше. Чи варто вже на давно діючій європейській "автостраді" шукати своє місце в загальному потоці та намагатися в нього увійти?

Не варто й навіть небезпечно! Адже рух там – надшвидкісний, не для новачків, та й відбувається він за жорсткими правилами тих, хто побудував цю "автомагістраль" і тих, хто контролює її.

Контролери ці, себто транснаціональні формування, за якими стоять певні політичні кола й фінансові групи, не зацікавлені в тому, щоби ми сформували цілісне й, головне, самодостатнє суспільство та реалізували наше цивілізаційне призначення.

Саме тому вони намагатимуться встановити контроль над нами за допомоги різноманітних "добрих" порад, "цінних" рекомендацій та "взаємовигідних" умов, закабалити кредитами й примусити жити за їхніми законами, що вже, власне, й відбувається.

Політичною і моральною слабкістю та цілковитою безвідповідальністю перед майбутнім є відсутність з боку влади протидії транснаціональним формуванням, які нав'язують власні правила існування в світі.

Крім того, ще одна величезна проблема пов'язана з європейською "автострадою". Для мислячих людей давно є зрозумілим те, що цей побудований виключно на принципах всезростаючого споживацтва шлях веде в нікуди.

Тож, може, ліпше нам не наздоганяти когось, щоби зрештою дістатися глухої стіни, а почати будувати власну дорогу, котра спроможна буде не лише обійти цю стіну, а й вивести нас на якісно новий виток суспільного (а в перспективі – цивілізаційного) розвитку?

Багато знайдеться тих, хто заперечуватиме тезу про власний шлях. Цим людям, вочевидь, комфортніше, не докладаючи особливих зусиль, плисти за течією, куди б вона їх не несла.

Головний аргумент таких "плавців" – це глобалізація світу. Тобто нам, мовляв, не уникнути участі в процесах, характерних для нинішньої цивілізації, тому мусимо бути такими ж, як інші, та мати за взірець суспільні цінності заможних країн, тобто цінності, базовані на матеріальних чинниках.

Разом з тим, цими "глобалістами" не береться до уваги той факт, що якраз глобалізація і дає можливість будь-якій країні гучно заявити про свої духовні, інтелектуальні й культурні здобутки та переконати сусідів по планеті в їх цінності й перевагах.

Ці здобутки є ядром суспільства, рушієм розвитку та матрицею для формування майбутнього.

Чому про цей факт багато хто забуває? А тому що не має бажання прикласти певні зусилля для пізнання в цілісності і всій глибині оте ядро, ту матрицю, котра спроможна відкрити схему власного шляху до майбутнього. Адже зі шкільних років відомо: роботу легше списати в сусіда по парті, ніж зробити її самостійно.

Із "цієї ж опери" – твердження про те, що людство не придумало нічого кращого за демократію. Не придумало, бо не хотіло, бо не було потреби.

Але ж знаємо: коли припиняється розвиток думки – починається деградація. Що ми й маємо, прикриваючи свою безвідповідальність перед майбутнім днем виразом "такі реалії життя".

Особливо часто повторюють цю фразу наші можновладці, які, власне, й творять сучасні реалії. Розвиток думки цих "творців сучасності" не виходить за рамці питання стосовно того, де і як безтурботно дістати гроші. Наприклад, взяти кредит у МВФ.

Наша лінь і байдужість, а ще бажання швидко розбагатіти – це "кисень" для існування транснаціональних компаній. Доки ми поставлятимемо їм цей кисень, доти міжнародний лихварський квазібізнес буде процвітати, роблячи своїми заручниками не лише нас, теперішніх, а й майбутні покоління.

Бог дав нам у 1991 році незалежність не для того, щоби ми, звільнившись від однієї системи, імперської, добровільно стали залежними від іншої – лихварської.

Тож нагадаймо нинішній владі про її обіцяння на початку своєї діяльності зробити Україну самодостатньою державою, а лихварському навіюванню про кредити, мовляв "всі так у світі роблять", скажімо: "Геть з української хати!".

Адже Україна, враховуючи численні фактори – географічні, історичні, ресурсні – має

великі можливості стати центральною фігурою на багатьох мапах світу - політичній, економічній, науковій, культурній.

Чи розуміють українські політики, що ці можливості ми зможемо зреалізувати лише за однієї умови – коли будемо діяти твердо, самодостатньо й виключно у власних національних інтересах?

Час вимагає визнати пріоритетами наших інтересів такі питання: використання української землі – продовольча криза стрімко поширюється в світі, тому про продаж землі не може бути й мови (!), енергозбереження та перехід на використання відновлювальних джерел енергії – геотермальної, сонця, вітру, річок, економія води.

Ці проблемні питання давно є питаннями національної безпеки країни.

Пріоритетом політики має стати й розв'язання проблем у духовній сфері та сфері культури. Українське суспільство невідкладно потребує морального оздоровлення!

"Капіталізація" свідомості українців "подарувала" нам цілий букет негативних явищ і процесів, які раніше не спостерігалися.

Ці процеси перетворили українські працелюбство, скромність, вміння показати себе у чесному суперництві та інші чесноти у гіпертрофовані грошолобство, владолобство й марнославство.

А такі наші традиції, як бережне ставлення до рідних землі й слова, повага до батьків, шанування жінки й материнства, потьмяніли під дією суміші із брутальності, жорстокості, тваринних інстинктів. Ця суміш, намагаючись заповнити всенький простір, ллється суцільним потоком із телеекранів та радіоефіру, проникає в літературу, мову, людські стосунки.

Все це є спробами трансформації української свідомості. У відповідь на них частина суспільства зхудоблюється, частина – озлоблюється, частина – байдужіє.

Спроби змінити ментальність українського народу через трансформацію його свідомості постійно супроводжують українців на їхньому історичному шляху і є нічим іншим, як намаганням певних сил завадити частині людства, що мешкає на українській землі, виконанню нею цивілізаційного завдання – бути духовним лідером світу.

Теперішні ж такі спроби, безсумнівно, є останніми в цій ері, яка добігає кінця. Наближаючись до межі, що розділяє епохи й цивілізації, замислимося над сенсом українського буття, проаналізуємо нашу історію та засвоймо її уроки.

Один із них, окреслений періодом останніх двадцяти років, дає право зробити такі висновки:

По-перше, численні проблеми, котрі переслідують наше суспільство й, поглиблюючись,

перетворюються у зашморг для нього, є результатом помилки у виборі шляху нашого розвитку.

Неврахування особливостей психології українського народу призвело до глибинного конфлікту між ментальністю українців і тими цінностями, на яких побудована організація життя інших суспільств.

По-друге, принципи організації життя, запозичені в інших суспільств, для нас виявилися неефективними, почасти шкідливими.

По-третє, аналіз причин появи й розповсюдження негативних суспільних явищ свідчить про те, що ми мусимо розробити й впровадити власні принципи державних, політичних, суспільних інститутів.

Допоможуть нам в цій роботі наші власні духовність і інтелект, що мають спиратися на накопичену за багато тисячоліть українську мудрість.

Не треба особливо напружуватися, щоби побачити реалію сьогодення: переобтяжене власними всезростаючими споживацькими інстинктами й бездуховністю людство тоне в океані ним же створених проблем.

Для того, щоби врятуватися, йому в уже недалекому майбутньому буде потрібен потужний ковчег новітньої конструкції. Зрозуміло, що саме країна-забудовник такого лайнеру-ковчегу й стане тим лідером світу, який очолить процес розгортання нової цивілізації.

Не треба також бути особливим провидцем, щоби передбачити, яка саме країна поведе за собою всіх інших. Треба просто знати історію розвитку людства та відчувати ту потужну духовну енергію, якою дихає наша рідна українська земля.

Любов Чуб, Хмельницький ([Українська правда](#))